Ч. 142. Середа 5 (18) липня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Події в Росиї. — Намірена стріча нїмецкого цісаря з королем англійским.

З Відня доносять, що палата послів кінчить дня 20 або 21 с. м. свої наради а комісия для реформи виборчої буде радити доти, доки аж не закінчить справи подїлу округів виборчих. — По вакациях в перших днях вересня збере ся комісия для реформи виборчої на ново а палата послів збере ся аж дня 11 вересня. Бар. Бек конферував оногди довший час з проводирями партий о прискорене нарад в парляментї і в комісиях. „Narod. Listy“ доносять, що проєктоване число мандатів збільшить ся з 497 на 505. — Як зачувати, виїде президент мінїстрів по закінченю нарад парляментарних, мабуть в недїлю дня 22 с. м. до Ішлю, щоби там здати цісареви звіт о дотеперішнім станї справи реформи виборчої. Коли обставини позволять, розпічне президент мінїстрів бар. Бек дня 1 серпня короткий урльоп.

В комісиї для реформи виборчої вела ся вчера по полудни нарада над роздїлом округів виборчих на Шлеску. П. Груби ставив внесене, щоби з трох округів нїмецких зробити 2 мандати, а з 2 округів славяньских зробити 3 мандати, так, що в той спосіб Нїмцї мали би о один мандат менше а Поляки о один мандат більше. На случай коли би се внесене відкинено, ставив Груби внесене, щоби загальне число мандатів із Шлеска підвисшити з 15 на 16. Сему спротивились нїмецкі члени комісиї а пос. Кайзер заявив, що Нїмцї нїколи не згодять ся на помножене мандатів славяньских. Мінїстер справ внутрішних Бінерт просив комісию, щоби не підвисшала числа мандатів з 15 на 16, бо число 15 мандатів в загальнім числї 495 мандатів відповідає числу населеня і податковій силї краю. В голосованю внесене на збільшене з 15 на 16 відкинено 22 голосами против 14 і ухвалено число мандатів після предлоги ґр. Гогенльоге на 15.

Нинї о 5 год. по полудни відбуде ся дальше засїдане комісиї, на котрім буде вести ся нарада над роздїлом округів в Тиролї. Наради над сим предметом перервано оногди, позаяк межи Італїянцями а Нїмцями не могло прийти до порозуміня. Коли би прийшло до компромісу, то нинї буде залагоджена справа подїлу округів виборчих в Тиролї а відтак прийде на порядок дневний подїл округів в Чехії.

Дивні настали відносини в Росиї: замість явної революциї завела ся тайна підпольна борба на жите і смерть межи правительством і чиновництвом а революцийними орґанїзациями. Революціонїсти потайком і тихцем убивають верховодів і членів чиновництва а правительство мстить ся люто і убиває членів революцийних орґанїзаций. З обох сторін гине й богато невинних. Найновійшою жертвою сеї оріґінальної борби а заразом і жертвою похибки став ся зовсїм невинний чоловік, ґен.-майор Козлов. Нинїшні вісти з Петербурга потверджують, що Козлов згинув дїйстно впаслїдок похибки убийника. Він був дуже подібний до ґен. Трепова, а виновник замаху, котрий знав Трепова лиш з фотоґрафії, стрітивши в парку Козлова, взяв его за Трепова і трома кулями убив на місци. Козлова жалують загально, бо то був чоловік честний і спокійний.

Ся подїя викликала в Петербурзї переполох, бо рівночасно розійшла ся чутка, що всї орґанїзациї революцийні постановили відступити від своєї давнїйшої ухвали, котрою в часї скликаня Думи обовязали ся були не виконувати замахів; тепер же, кажуть, має настати цїлий ряд кровавих замахів.

„Бірж. Ведом.“ доносять з Севастополя: Убийника адмірала Чухнїна доси не вислїджено. Арештовано около 40 осіб. Підозрілих моряків Якимова і Тушлова мають пустити на волю, бо они поставили доказ, що не могли

Премудрий Івась.

Дуже старі люди може собі пригадають, як то їм розповідали їх дїди, що богато лїт тому назад князь з краю Дрімоти поставив своїм тром мудрим мужам два питаня, на котрі нї один з них не умів відповісти. Але бо й нїхто в містї не був в силї знайти доброї відповіди на ті питаня, а наконець пішла з того в народї така приповідка, що коли хтось жадав від когось чогось неможливого, то говорено звичайно: „то значить відповісти на питаня князя з краю Дрімоти“.

Але ось стало ся, що в малім місточку Дурноти жив собі хлопчина, а нїхто не знав, чий він і звідки. Бідний рубач Іван Бартків знайшов его одного разу, коли дитинї було ледви що кілька місяців, в лїсї і приніс его домів. Він назвав его Івасем та виховував, як свою рідну дитину.

Коли хлопець трохи підріс, не був таки зовсїм подібний до молодих Бартчинят, що були всї цупкаті і як члеци. У Івася був ніс як орлів дзюб, а такий був рослий як ялиця. Коли бувало малим Бартчинятам цїлий Божий день рот не замикає ся, то Івась, коли не при роботї, сидить тихенько в кутику і думку думає. А коли цїкаві люди питають его, що він таке думає, то він так їм на то відповість, що они з того такі мудрі, як і були перед тим.

Але добрі люди з забитими головами в містї Дурноти не могли того зрозуміти і — як всї добрі люди з забитими головами — були тої гадки, що коли они чого не розуміють, то вже таки оно взагалї єсть не зрозуміле. Тому то они й не називали хлопця „мудрим Івасем“, але прізвали его з насьмішки „премудрим Івасем“, а то мало значити нїби то само що „дурнуватий Івась“.

Але Івасеви було байдуже про людий і він помагав свому прибраному вітцеви, Іванови Бартковому, як і давнїйше при роботї в лїсї й дома. Але з часом наставало на лаві під печею чим раз менше місця, бо прибувало молодих Бартчинят, а коли Івась одного дня прийшов з лїса домів, не було вже для него місця анї на один палець.

— Чому собі не сїдаєш? — замуркотїв старий Бартків.

— Бо нема місця — відповів Івась та спустив голову в долину.

— Як то? Нема місця! — крикнув отець і став числити на своїх грубих, червоних пальцях: Одно, двоє, троє четверо. — Четверо на лавці та й ще нема місця?

Та й побіг він до своєї жінки, що порала ся в кухни, та заверещав: Олено, Олено, лиш чотирох хлопців сидить на лавці, а для премудрого Івася вже нема місця!

— То най премудрий Івась шукає собі де инде місця! — відповіла мати таким самим острим і рішучим голосом.

На то не було вже ради. Старий Бартків знав то з власного досьвіду.

Івась не сказавши слова виніс ся з хати і пішов шукати собі місця деинде. Дехто дав єму попоїсти, дехто напити ся, хтось дарував єму пять крейцарів, але всї инші казали єму: Нема місця для тебе! — та замкнули єму двері перед самим носом.

Івась пішов сьвітами, за гори і моря, до чужих країв і між чужих людий. Аж одного дня зайшов він до краю Дрімоти, де був той князь, про котрого ми розповіли на початку сеї історії. В краю Дрімоти був такий сьвятий звичай, що кождого чужого чоловіка приводили перед строгого князя, щоби він відбув пробу з тими двома питанями. Так стало ся і з премудрим Івасем.

— Ану-ко — крикнув до него князь — чи умієш ти відповідати на питаня?

— Івась почухав ся в голову. — Не можу сказати, що не умію — відповів він.

— Чому нї? — спитав князь здивований.

— Тому нї, — відповів Івась — бо коли-б я сказав, що н е у м і ю відповідати на питаня, то я дав би тим доказ, що у м і ю, бо преці відповів я на питане, яке ви менї поставили.

— Таки правду каже — воркнув собі князь під носом і підкрутив собі довжезні вуси. — Менї то не прийшло на гадку! Найлїпше буде поставити єму зараз мої питаня. Побачимо!

Івась поклонив ся а князь став питати:

— Король попросив мене, щоби я собі з ним не жартував, бо — каже — мої жарти за широкі для него. Ну, скажи-ж менї, мій хлопче, який широкий повинен бути добрий жарт?

— Добрий жарт — відповідав Івась поволи — добрий жарт повинен бути як-раз так за широкий, як дотеп в нїм за глубокий.

Князь видивив ся трохи здивований. —

допустити ся убийства, бо були під ту пору деинде. Серед офіцирів настав переполох. Богато з них висилає свої родини до Евпаториї або до иньших місцевостий. Що дня відбувають ся віча моряків. В місті настав переполох. У моряків і в касарнях саперів і артилериї найдено богато відозв революцийних. — Похорон Чухніна відбув ся в суботу. Тіло зложено у Владимирівскім соборі, в котрім спочивають тіла Нахімова і иньших командантів з часів кримскої війни.

Бунти у войску российскім множать ся з кождим днем. Особливо грізний єсть революцийний рух, який проявляє ся серед козаків, що стоять залогою в Москві. Не мало характеристичний єсть і факт, що в Києві застрайковала кінна поліция зложена з 40 людий. Після „Страни“ в Луботкоє коло Калуги арештовано в таборі 6. бриґади саперів 39 вояків. Вже перед тим були там непокої. Дня 13. с. м. прибула була войскова комісия слідча, котра приказала арештувати вояків. Коли сапери довідали ся о тім, зажадали випущеня своїх товаришів, побили одного офіцира і відобрали єму шаблю. Шеф бриґади, ґен. Трепов прислав відділ піхоти, котрий увязнив 45 збунтованих вояків.

Від кількох вже днів ходить чутка о уступленю кабінету Горемикина, але поки що нема ще потвердженя сеї чутки. До „Magdeb. Ztg.“ доносять з Петербурга в сій справі: Цар приняв Шіпова і предложив єму місию утвореня кабінету. Шіпов відказав ся і просив царя, щоби утворив кабінет кадетів. Рівночасно скористав з нагоди і звернув увагу царя на то, що положенє в державі погіршає ся з кождим днем, додаючи, що заворушенє ширить ся що раз більше, особливо внаслідок проволіканя утвореня нового кабінету. Дальше вказав на бунти в войску і розрухи серед населення. Замітки Шіпова мали зробити на царя пригнобляюче вражінє.

Цісар Вільгельм має в днях межи 12 а 25 серпня виїхати до Гомбурґа на відкритє памятника для вимершого роду ґрафів Гомбурґ-Гессен а при сій нагоді має з'їхати ся з анґлійским королем Едвардом на замку Фрідріхсгоф коло Кронберґ, де помер був цісар Фридрих. В париских кругах політичних — як доносить „Pol. Korr.“ — вість о сій стрічи не зробила ані несподіванки ані не викликала неприятного чувства. Перед роком, коли справа мароканьска інтересувала всіх у великій мірі, така особиста стріча обох монархів була би може наробила немилого вражіня у Франциї, але тепер, коли справа вже полагоджена, особисте зближенє цісаря Вільгельма з королем Едвардом лишає Францию в спокою.

Новинки.

Львів, дня 17-го липня 1906.

— С. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан. Бадені повернув до Львова.

— Іменованя. Управитель львівскої філії ц. к. бюра кореспонденцийного, Марийн Шидловский, іменований державним урядником в IX. кл. ранги, а співробітники філії краківскої Жиґм. Кропачек і Генр. Неппель урядниками державними в X. кл. ранги.

† Марыя з ґр. Баворовских ґр. Голуховска, мати С. Е. п. Міністра справ заграничних Аґенора, посла на сойм краєвий Адама і Йосифа ґр. Голуховских, упокоїла ся передвчера в Скалї над Збручем, в 83-ім році житя. Покійна визначала ся великими прикметами духа і тішила ся загальною симпатиєю. Похорон відбуде ся нинї в Скалї. На похорон виїхали між иньшими С. Е. п. Намістник гр. Андрей Потоцкий, С. Е. п. Маршалок краєвий гр. Стан Бадені, радник Двора п. Вяч. Залеский і б. ин.

— Здержанє зелїзничого руху. З причини повени здержано на кілька днів рух всїх зелїзничих поїздів між Стрілками-Топільницею а Ясеницею па шляху Львів-Самбір-Сянки. Супротив того поїзди будуть доходити лише до Стрілок-Топільниці. До Турки і до Сянок їхати не можна.

— Дрібні вісти. В Нижнім Новгороді над Волгою, в Росиї, вибух грізний пожар, котрий до 6 годин знищив 275 домів. — Заходами жидівского кагалу в Сторожинци, на Буковині, буде тим відкрита з початком шкільного року 1906/7 жидівска ґімназия, в котрій крім предметів, обнятих науковим пляном для ґімназий, буде викладати ся, яко надобовязковий предмет, наука еврейского язика і еврейскої лїтератури.

— Про повінь в Крушельници доносять до „Діла“ ще отсї подробиці: Притока ріки Стрия, звана Річкою, забрала цїлком громадский млин і пять господарских хат з приналежними до них будинками і підмулила та зруйнувала менше або більше господарский дім і дві инші хати разом з господарскими будинками. Дальше окружила она своїми новими руслами три хати так, що они не можуть на давнім місци остати і один з тих господарів уже переніс свою хату в поле. Та Річка приближила ся так дуже до обох місцевих шкіл і до загород многих господарів, що они мусять перенести ся на цїлком инші місця. Крім того виробила собі Річка цїлком нові дороги по полях і громадских лугах і тим способом буквально знищила всю свою ровінь, що аж страшно дивити ся. Там, де перед кількома днями буяли гарні збіжа і пишні трави, нинї лиш намули, скали, клеци, колоди і ломи, так що в многих місцях не один не пізнав, де було его поле. Нарід ляментує не так вже за збіжем, як за землею, котра для него на віки пропала. А буде тої знищеної землї без ліку, що найменше стокількадесять морґів (рахуючи нас землї $1\frac{1}{2}$ милї довгий а кількадесять сяжнів широкий). Загальна шкода виносить тисячі. Декотрі ґазди, як І. Шиба, Сень Костів, Ів. Підгорецкий, Кутасів утратили цїле або майже цїле свое майно. Всї згадані шкоди поробила не так сама вода Річки, як валяючі ся всюди по нїй і єї притоках клеци, колоди і ломаче, котрі пірвані

А що-ж то значить глубина дотепу? — спитав він відтак.

— Глубина дотепу — відповів Івась на то борзо — єсть як раз то саме, що висота сьмішности.

Князь видивив ся ще більше здивований, як перед тим. — То все дуже красно — каже він — але, яке-ж єсть відношенє сьмішности до ширини волоса?

— Пять стіп і девять цалів — відповів Івась усьміхаючись.

— Дурнице! — крикнув князь. — Як менї то поясниш?

— Дуже легко — відповів Івась. — Ви уважаєте мене за сьмішного, бо я даю вам такі відповіди — а я високий як-раз пять стіп і девять цалів.

Князь глянув на стелю, а відтак на землю. — Дуже добре — каже він і погладив ся по бороді — може то й так, але я не можу якось зрозуміти, як то одно другого держить ся.

— Та й я так само не можу зрозуміти — відповів Івась, — але моє діло лиш відповідати на питаня.

— Правда! — скаєав князь. — Я о тім не подумав. Ти відповідаєш, а більше не можу від тебе жадати. Менї здаєсь, що вина в питанях.

— Прошу, питайте лиш дальше — додавав Івась князеви охоти.

— Добре! — сказав князь. — Тепер же друге питанє: Де би я міг знайти закопаний скарб?

Івась на хвильку став як би приголомшений, аж нараз прийшли єму на гадку его пять крайцарів. — О, то дуже річ легка — каже він. — Копайте лиш під старою тополею на роздорожу.

Вислано зараз два полки войска і пять великих брик, щоби забрати скарб. За хвилю вернули они назад з тими пятьма крейцарами — по крайцару в кождій брици.

— А бодайже его вхопило, або би грім его тріс! — почав князь викрикувати із злости, коли побачив пять нужденних крейцарів — до криминалу з ним!

— О князю, — відозвав ся Івась — то не справедливо! Хиба ж ви не знайшли скарбу точно на тім місци, котре я показав?

— Гм, правда — сказав на то князь — але бо такий малий скарб!

— То правда — відповів на то Івась — але ви мене не питали, чи він великий, лиш де він закопаний.

— Правду каже! — відозвав ся на то князь, очевидно вже дуже нерадо. — Я о тім не подумав. Преці я міг запитати ся так само і про великий скарб. — І він став підкручувати собі вуси. — Ну, добре — відозвав ся він по хвили — ти відповів на мої питаня і я з них ані мудрійший ані богатший, як був перед тим. Але коли я вже дав слово, то й додержу его. Дістанеш повен міх золота, а то золото відберу я собі з платні моїх трох мудрих мужів.

Але тим тром мудрим бужам було то дуже не в лад і они пошептали щось через хвильку з собою а відтак відозвали ся до князя:

— Коли отсей хлопець мудрійший від нас, то певно зможе відповісти на питаня, які ми єму поставимо.

— Певно, що так — притакнув і князь.

— А коли не відповість — сказали всі три мудрі мужі — то він не мудрійший від нас, а тогди й не треба нам нічого відтягати з нашої платні.

— Зовсім справедливо — сказав на то князь. — Кождий з нас може поставити хлопцеви одно питанє!

І перший з мудрих мужів спитав Івася: Чи ти можеш знайти закопаний скарб, коли тобі захоче ся?

— Можу — відповів Івась.

— А то яким способом? — спитав той мудрий муж.

— Заждіть! — сказав на то Івась. — Вам преці не можна ставити два питаня!

І перший з мудрих мужів сів собі та затиснув лиш зуби.

Тепер спитав другий мудрий муж: Яким способом можеш ти знайти закопаний скарб, коли тобі того захоче ся?

— Таким способом, що не хочу шукати, доки не знаю, де его би можна знайти — відповів Івась як стій.

— Лихо би тебе взяло, та-ж то ніяка відповідь! — сказав на то той мудрий муж.

— Чому ніяка? — відозвав ся князь. — Менї здає ся, що то дуже розумна відповідь.

Тепер же встав третий мудрий муж і спитав: Як ти знав, що під тополею на роздорожу був закопаний скарб?

— Ну, то дуже проста річ — відповів Івась сьміючись — бо я его там закопав.

Князь аж за боки брав ся, так сьмияв ся. Ха-ха-ха! Знаменито! Хто хоче знайти скарб, то нехай лиш его насамперед закопає, а тогди певно его знайде! — А відтак обернув ся до Івася та каже: Скажи, що хочеш, а я тобі вже наперед обіцюю, що дам!

— Князю — відповів Івась борзо — позволь менї вернути назад до міста Дурноти. Волію називати ся дурнуватим в спокою, як мудрим а чіпаний зі всїх боків.

Тогди дав князь Івасеви цїлий міх золота і відослав его своїм парадним повозом до міста Дурноти.

— Ну, Іване Бартків — каже Івась, коли станув в его хаті на порозі — я вернув знову і хочу у вас мешкати.

— Коли-ж бо у нас нема місця! — сказав на то Бартків.

Івась кинув перед него гроші на землю, та й розьміявшись каже:

— Не кажіть, що нема місця; зробіть лиш трохи довшу лавку!

Отсе остало й приповідкою в місті Дурноти до нинішного дня.

водою загачували властиве корито річки і виперли єї воду на поля города та хати.

— **Сніги в липни.** З Сольногорода доносять: В суботу настало тут нагле остуджене теплоти. З Ґастайну і околиці доносять, що упали там великі сніги.

— **Напад морских розбійників.** З Гонґ-Конґ доносять: Минувшої ночи напали морскі розбійники на корабель „Сайнам" о 50 морских миль від Вучав. Ранений один англійский місионар, один Хінець і капітан корабля. Розбійники утікли. Военний англійский корабель поплив на місце пригоди.

— **Катастрофа з самоїздом.** Англійскі часописи подають страшні подробиці катастрофи, яка лучила ся оногди в охрестности Льондона з самоїздом. Товариство, зложене з 36 ох участників, винаймило великий самоїздовий омнібус, аби відбути прогульку до Брайтон. Саме з'їзджено з горбка Ганскрос о чотири милі від села Кролей, коли нараз в наслідок неуваги машиніста самоїзд ударив в дерево. Наслідки були страшні: з цілого воза полишили ся тілько куспики; вісьмох подорожних погибло на місци, а їх тіла представляли одну збиту масу; з прочих 28 участників прогульки більшість потерпіла тяжкі ушкодженя, а двох боре ся зі смертию. Довкола дерева видко навіть в досить значнім віддаленю сліди тої катастрофи: струї крови і пороздирані на кусні тіла людскі. В господі на горбку поміщено в одни з гостинних комнат сім жертв катастрофи, котрі потерпіли найтяжші рани; в другій комнаті зложено инших пятьох участників нещасної прогульки. Кільком лекше раненим уділили лікарі першої помочи в огороді господи.

— **Товариство „Руский Жіночий Кружок"** в Коломиї розписує отсим конкурс на приняте 25 учениць до бурси зі шкіл народних і виділових. Оплата 24 К місячно і 1 К на пранє. Поданя належить вносити разом з декларацию родичів або опікунів і послідним сьвідоцтвом шкільним до дня 1. серпня с. р. на руки предсїдательки п. Марії Слюзарової в Ямнім, почта Яремче.

— **Самоубийство двох учеників.** Часті самоубийства між учениками не лиш у нас, але й в иньших краях — се також характеристика теперішних часів, теперішного шкільництва та й теперішних відносин суспільних. Старі й молоді зденервовані, не мають відваги до борби з трудностями житя, тратять легко охоту до житя і відбирають собі єго. Наші школи за богато учать а майже зовсїм не виховують. Наконець виробило ся таке переконанє — а у нас ще й того рода відносини — що лиш через гімназию або реальну школу, університет і техніку, а не через просьвіту й науку, все одно, звідки би єї хтось взяв, можна виробити собі поважне і користне становище в сьвіті. Длятого до шкіл середних і висших горне ся хто лиш може, родичі раді би видіти в гімназиї дитину, хоч у неї нема анї потрібної здібности анї охоти, але за то може велика вдача до практичного житя. В школах переважають пляни і системи та пуста старосьвітчина, справдешна наука, потрібна до житя і вихованє молодежи ідуть в кут, а остаточно виходять з того такі наслідки, як той, що став ся недавно в Будапешті на Угорщині, де в однїй гімназиї ученик застрілив учителя — подібний случай був у нас в Перемишли а перед кількома роками в польскій гімназиї в Тернополи — і як тепер трагічна смерть двох учеників в Тернополи. Оба они були родом з Денисова, оба стояли на тій самій станциї, оба ходили до шестої кляси рускої гімназиї, оба не учили ся, оба дістали третю клясу, оба мали строгих батьків і бояли ся вертати домів, отже оба постановили разом умерти тай один другого застрілив в т. зв. новім городі. Один з тих учеників називав ся Роман Стеслович, а другий Василь Макогон. Оба хлопці ще на кілька годин перед смертию хотіли піти до проф. Гандяка, але ученики семої кляси знаючи, що в шестій клясі заворушило ся і деякі ученики хотять мстити ся на професорах, стерегли камениці, де мешкав проф. Гандяк, і не пустили їх. Додати тут потреба, що проф. Гандяк дав розраду двом иншим десператам і відвів їх від самоубийства. Отже оба згадані ученики пішли до міского города, постелили собі хустинки під себе, шапки поклали на колїна стрілили перший раз у воздух на пробу, відтак обернули ся до себе, поцілували ся і на команду: раз, два, три! стрілили один другому в саме чоло. Макогон погиб сейчас а Стеслович мучив ся ще цілу годину. Товариші самоубийників самі признають, що тут професори нічого не виноваті, бо оба самоубийники в другім півроцї не учили ся і школу часто опускали, але все-таки клясифікация учеників VI. кляси кидає досить ярке сьвітло на наші відносини: на сорок і кілька учеників тої кляси дістало 9 поправку з одного предмету а 11 другий або третий степень або разом 20 учеників не відповіло вимогам, а внаслідок того заворушилось між тими учениками та зродилась гадка мести і самоубийства. Як зачувати, злі ноти випали головно з латини і греки. Се все разом потверджує то, що ми повисше сказали. Може би було не прийшло до до так сумного кінця, як би було комусь заняти ся крім науки ще й вихованєм молодих душ, котрі без сумніву зійшли на злу дорогу лиш длятого, що не було кому їх доглянути, їм щиро та переконуючо промовити до розуму і серця, а бодай чи не за строго придержуванось пляну і системи.

— **З інституту сьв. Николая у Львові.** На послідним засїданю виділу руского товариства педаґоґічного іменовано настоятелем інститута сьв. Николая о. М. Ґалянта, катехита і учительского кандидата для шкіл середних, а на засїданю комітету принято на директорів наукових Тимка Шурака, студента фільозофії і Франца Коковского, укінченого ґімназияста, а на домових учителів Рудого Володимира і Трохимчука Михайла, учеників VI. кл. акад. ґімназиї. Крім того принято доси отсих питомців: трох Карачевских: Ізидора, Климента і Николая, Володимира Криловского, Івана М. Стисловского, Константина Пачовского. — При сій нагоді звертаєсь увагу родичів і опікунів, що нікого до інституту не буде приниматись без внесеного подания найдальше до 15 серпня. Рефлектує ся особливо на учеників низшої ґімназиї; з висшої може бути принятий лише такий ученик, що своїм примірним поведенєм і пильностию буде служити взірцем для молодших. — *Др. Остап Макарушка*, голова комітету; *Осип Чайківский*, секретар.

— **Філїя руского товариства педаґоґічного в Жовкві** отвирає з днем 1 вересня с. р бурсу для селяньских хлопців жовківского повіта, котрі хотіли би ходити до 3, 4, 5 і 6 кляси народних шкіл, щоби опісля піти до ґімназиї або учительскої семинариї. Місячна оплата низька; більшу половину можна буде складати віктуалами. Зголошуватись треба найдальше до 10 серпня с. р. до о. Онуфрия Бурдяка, ігумена Ч. С. В. В. в Жовкві, голови філїї.

— **Пропала без вісти.** Молода дівчина, Ярина Павлишин, пропала перед кількома днями з дому свого службодавця. Звістно було, що она мала якусь пригоду, здаєть ся, з вояками, котрих покарано за неї арештом. Отже здогадують ся, що сталось їй щось поважнїйшого і що причиною того була месть. Поліция зарядила слїдство.

— **Виділ „Руского Інститута" для дївчат** в Перемишли повідомляє Вц. П. Т. Родичів і Опікунів, що зголошеня о приняте панночок до єго пансиону належить вносити на адресу Виділу найдальше до дня 25 серпня. Такі зголошеня мають внести також П. Т. Родичі інститутрок, котрі вже в минулім роцї тут були приміщені. Вичерпуючі інформациї для Вп. Родичів що до условий приняття находять ся в ново випечатанім проспектї Інститута, який посилає ся даром всїм, що того зажадають. Пляни наукові для кляси приготовляючої, для кляс І, ІІ, ІІІ і IV лїцеальних, як також виказ приписаних учебників шкільних суть подані в звітї дирекциї лїцея за р. шк. 1905/6. Запис учениць до лїцея відбуде ся 1 і 3 вересня по полудни в годинах урядових від 3—6. Вступні іспити до І і приготовляючої кляси відбудуть ся 4 вересня по полудни, вступні іспити до ІІ, ІІІ і IV кляси межи 5—15 вересня рівнож по полудни. За виділ: *о. О. Мартинович.*

Телеґрами.

Ішль 17 липня. Міністер війни, ґен. Пітрайх, був вчера перед полуднем у Цісаря майже на цілогодинній авдиенциї а пополудни взяв участь в родиннім обіді цісарскім.

Париж 17 липня. На вчерашній раді кабінетовій міністер війни Еґівн подав до відомости, що шеф шкадрони Драйфус приділений до 12 п. артилериї у Вінсен, а Пікар обійме безпроволочно команду войскового ґубернатора Парижа.

Бордо 17 липня. Огонь, який тревав цілу ніч, знищив велику фабрику олію фірми Море і Ска. Шкода виносить 3 міліони франків.

Амстердам 17 липня. Вчера перед полуднем в присутности кн. Генриха голяндского відбуло ся відкрите таблиці на гробі Рембрандта і отворенє нової „Галї Рембрандта".

Нижний Новгород 17 липня. Великий огонь, котрий лютив ся тут через 6 годин, знищив 275 домів.

Петербург 17 липня. Указ царский постановляє, що 7 полк кавалериї резерви має бути позбавлений прапора, який одержав в 1902 р.

Білград 17 липня. Правительство впало на слїд заговору підофіцирів в Нишу. Заговірники сходили ся на збори, на котрих славили Обреновичів, що дали свободу Сербії а виступали против Караджорджевичів.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).